

PROLOGAS

Tamsa tvyrojo kiekvienoje kertėje ir driekėsi per kambarius. Ji globė vaikštinėjančius žmones ir galiausiai prarijo visą laivą. Šis niekaip neįstengė atsilaikyti prieš tamsos galią. Niekas nebuvo saugus.

Netgi jis.

Slinko metai. Jie tekėjo lėtai, kita vertus, bet kokia laiko nuovoka buvo išnykusi. Kasdien ir kasnakt jis slankiojo koridoriais, be garso vaikščiojo pro duris, visuomet išlikdamas budrus.

Laukdamas, kada pasirodys ji.

Jis atsiklaupė prie mergaitės, žaidžiančios su savo mažąja drauge. Mergaitė nežinojo, kad jos draugė jau daug dešimtmečių negyva.

– Grįžai!

Jos nekaltame, guviame veidelyje pasirodė šypsena, galinti nu-tvieksti visą pasaulį.

– Taip.

Jo lūpų kamputis pakilo, jis nykščiu paglostė jai skruostą. Dar kartą suvokė galįs padaryti viską, kad tik ją apsaugotų. Aiškių aiškiausiai pajuto, kad ji visada buvo jam brangi.

Jos akyse sužibo viltis.

– O ji? Ar ji jau grįžo?

Jis atsisuko į šalia stovintį aukštą vyrą. Šis draugiškai, bet reikliai pasižiūrėjo į jį ir linktelėjo galva, rodydamas, kad atėjo laikas. Jis iškart pastebėjo, kad vyras ir priešais jį sėdinti mergaitė labai panašūs. Kaip du vandens lašai.

– Ji tuoj ateis. Mes tuo pasirūpinsime.

Jis padarys viską, ko reikės. Nepaisydamas jokių pavojų.

1 SKYRIUS

Ko jau ko, o lietaus ji baisiai nekontė. Šiuo metu į priekinį automobilio langą barbeno lašai, ir ji turėjo įjungti valytuvus visu greičiu. Matomumas buvo prastas, bet dar labiau ją gąsdino šlapias kelias. Pagalvojusi, kad automobilis bet kurią akimirką gali čiūžtelėti, Meivė įsitempė ir taip stipriai suspaudė vairą, kad net krumpliai pabalo. Kojas ėmė traukti mėšlungis.

Vasaros audros buvo blogiausia šio nuostabaus metų laiko dalis, nors ūkininkai kalbėjo kitaip. Žemei reikėjo drėgmės, ir palijus javai imdavo sparčiai augti.

– Ei! – Ji smarkiai nuspaudė signalą. – Prieš rikiuodamasis apsidairyk!

Priešais ją užlindęs vairuotojas, suvokęs, kiek nedaug trūko iki avarijos, staigiai grįžo į ankstesnę juostą. Važiuojant šiuo keliu į mokyklą ir iš jos Meivei dažnai prieš akis prabėgdavo visas gyvenimas. Leistinas greitis buvo didelis, o jaunikliai neatsargūs – jai pačiai buvo devyniolika, tad ji nebepriskyrė savęs „jaunikliams“, – todėl reikėjo nuolat būti itin budriai.

Meivei nejučia dingtelėjo, kad per daug nenusimintų, jei nulėktų nuo kelio ir šitaip užbaigtų gyvenimą. Tačiau su draugais ir

šeima ji taip nepasielgtų. Verčiau išvis neišsileisti į galvą tokių minčių. Prieš akis dar visas gyvenimas ir kada nors jai tikrai pagerės. Na, bent jau taip tvirtino psichoterapeutė.

Ji greitai dirstelėjo į šoną ir pamatė, kaip vaikinai, veikiausiai ką tik gavęs vairuotojo pažymėjimą, parodė jai vidurinį pirštą. Šešiolikametis. Fe. Jai pačiai šešiolika buvo vos prieš trejus metus, bet atrodė, kad nuo to laiko praėjo visa amžinybė.

Ji tik pavartė akis. Laimė, vaikėzas automobilyje nebesimaivė, sumažino greitį, praleido ją ir persirikiaavo iš paskos.

Lietus iškraipė kitų automobilių šviesas, jos liejosi į išskydusias dėmes ir jai teko gerokai prisimerkti, kad aiškiai matytų kelią. Jau po kelių minučių ji išsuks iš greitkelio į mokyklos keliuką.

Tiesiai priešais ją lyg iš po žemių išdygo dar vienas automobilis, raudoni užpakaliniai žibintai plieskė taip ryškiai, kad net akino. Staiga vaizdas išnyko, liko tik baltuma. Sakytum, žaibas būtų trenkęs iš dangaus ir ją apsupęs.

Baltumoje po truputį išryškėjo paveikslas. Ji suvokė esanti nematytame kambaryje su daugybe geltonų lempų ant lubų. Ten stovėjo stalai ir kėdės lyg restorane, sienos buvo iškaltos senomis medinėmis lentutėmis. Grindis dengė senovinis kilimas, visoje patalpoje vyravo ruda spalva.

Meivei vos nesustojo širdis. Tolimiausiame kampe prie staliuko sėdėjo jos tėtis. Tėtis, kurio ji kiekvieną dieną ilgėjosi. Jau beveik dešimt metų bent kartą per mėnesį aplankydavo jo kapą. Ir štai jis sėdi restorane. Valgo ir juokiasi iš pašnekovo žodžių, lyg būtų gyvų gyviausias.

Meivė jau žiojosi, norėdama jį pašaukti, bet neišleido nė garso. Tėtis, šiaip ar taip, atsisuko į ją.

Prieš pat jų žvilgsniams susitinkant, stiprus garsas grąžino ją į dabartį. Į automobilį, lekiantį greitkeliu. Širdis daužėsi kaip pašėlusiai, rankos drebėjo. Priešais važiuojančio automobilio šviesos

buvo pernelyg arti – jis ir papypsėjo. Ji vos neatsitrenkė į jį. Meivė suvokė važiuojanti nebe savo juosta, o įstrižai kertanti greitkelių link skiriamosios juostos. Staigiai sumažino greitį, kad nesusidurtų su automobiliu priekyje, ir ištiesino vairą.

Kakta ir pažastys buvo šlapios nuo prakaito. Ji tenorėjo pastatyti automobilį šalikelėje ir aprimti. Deja, išsukti iš juostos buvo draudžiama, taigi jai teko bandyti susikaupti judriame kelyje lekiant dideliu greičiu.

– Viskas gerai. Viskas gerai. Tu važiuoji leistinu greičiu, laikais tinkamo atstumo, niekas nenukentėjo... – sumurmėjo ji, mėginama įtikinti save, kad šiuo metu jai niekas negresia.

Privažiavusi keliuką Meivė išsuko iš greitkelio. Čia buvo ramiau ir ji galėjo blaiviai pamąstyti. Neturėjo supratimo, kas ką tik nutiko. Ar ji nualpo? Užtemo sąmonė? Tikrai neužsisvajoję – vairuodama niekada to nedarydavo. Vėl šmėstelėjo tas pats vaizdas, tik nebe toks ryškus. Ypač į akis krito ruda spalva. Ir jos tėtis.

Meivei gerklėje įstrigo gumulas. Ji kažin ką atiduotų, kad tik galėtų praleisti su tėčiu dar bent vieną dieną. Pasakyti, kad jį myli. Dešimtmetei mergaitei tai atrodė savaime suprantama, nė nereikėjo apie tai kalbėti. Bet dabar ji trokšte troško ištarti jam šiuos žodžius, net širdį spaudė. Vakaraus gulėdama lovoje, o kartais ir mokykloje prisimindavo su tėčiu praleistas akimirkas ir užsisvajodavo. Tie prisiminimai kasdien po truputį blėso, dėl to ji jautėsi siaubingai kalta. Baiminosi vieną dieną užmiršianti, kaip atrodė jos tėtis, – prisiminsianti jį tik iš nuotraukų.

Tačiau šįkart ji matė tėtį lyg gyvą – tikresnį nei prisiminimuose. Perstėjo akis, tvenkėsi ašaros, bet Meivė neleido joms išriedėti. Nieku gyvu nenorėjo pasirodyti mokykloje užverktu veidu ir tušu apvarvėjusiais skruostais.

Veikiausiai tas regėjimas buvo prisiminimas, sužadintas šviesų ar ko nors panašaus. Išvydusi mokyklą Meivė kelis kartus giliai

įkvėpė ir iškvėpė. Teks atidėti į šalį vaizdinius ir emocijas. Laukė sunki diena.

Meivė tvarkingai pastatė automobilį. Dar kurį laiką giliai pakvėpavo, mėgindama atsikratyti krūtinėje glūdinčio keisto, nenusakomo jausmo, tada susirinko daiktus ir išlipo.

Nespėjusi uždaryti durelių, už nugaros išgirdo garsų šūksnį:
– Meive!

Atsigręžusi pamatė prie jos atžygiuojančią besišypsančią Semę ir šiai įkandin sekantį Minhą. Geriausia jos draugė kaip visada atrodė nuostabiai. Vėjas draikė šviesius jos plaukus, balti aptempti džinsai ir žydra palaidinė išryškino kūno linkius, kuriais Semė labai didžiavosi.

– Seme, – atsiliepė Meivė ir pasuko prie draugų. Visada džiaugdavosi juos matydama.

– Labą rytą, – pasisveikino Minhas ir po akimirkos nusiziovavo.

– Neišsimiegojai? – paklausė Meivė, pastebėjusi paburkusius jo paakius.

– Neišsimiegojau... – droviai šyptelėjo jis. – Ilgai vakarojau. Iki išnaktų ruošiau namų darbus.

Semė kostelėjo.

– Norėjai pasakyti, žaidei.

Minhas apkabino Semę per pečius ir papriekaištavo:

– Oi, negi negali bent truputį pavaidinti, kad esu pavyzdingas mokyns? Beje, redagavau nuotraukas.

Minhas prieš kelias dienas fotografavo apleistas miestelio vietas. Žinoma, mieliau dirbo prie nuotraukų, nei ruošė privalomus namų darbus.

– Niekada nemeluoju, – atkirto Semė ir pamerkė jam akį.

Jie prisiartino prie mokyklos. Tai buvo niekuo neypatingas pastatas pilkomis sienomis ir tankiai išdėstytais kvadratiniais langais. Platūs laiptai vedė prie didelių medinių dvivėrių durų. Šalia

laiptų buvo rampa neįgaliojo vežimėliams. Kitaip sakant, mokykla atrodė baisiai nuobodžiai ir nuotaikos nekėlė. Bent jau Meivei. Jai jau ryte buvo sunku išsiristi iš lovos ir pradėti dieną, kurios visai nelaukė. Mintis, kad teks iki vakaro lindėti šiame pastate, toli gražu nedžiugino.

– Taigi, taigi. – Minhas nusijuokė. – Tai tavo pirmas šios dienos melas.

Semė kumštelėjo jam į šoną ir nususuko, vaizduodama pikta, bet Meivė matė, kad draugės lūpos po truputį šiepiasi.

Minhas suėmė ją už smakro ir pakštelėjo į lūpas. Semė dar plačiau išsišiepė.

Net ir po dvejų draugystės metų jie niekada nepraleisdavo progos parodyti vienas kitam dėmesį. Žinoma, Meivė matydavo ir blogų dienų, bet gerų būdavo kur kas daugiau.

Ji neįsivaizdavo, kad dėl ko nors šitaip pamestų galvą – ir dar tokiam ilgam laikui. Jos santykiai būdavo trumpalaikiai ir nereikšmingi. Be abejo, viską apsunkino lėtinė depresija, kabanti jai virš galvos it tamsus debesys. Depresija buvo tarsi antklodė, slopinanti jausmus. Meivė nė karto nebuvo patyrusi tikros, karštos meilės, kokią matydavo filmuose ar apie kokią skaitydavo knygose.

– Šlykštu, užsiimkit tu, kai būsit vieni. – Meivė suraukė nosį, lyg užuodusi smarvę.

Semė nusijuokė ir pavartė akis.

– Palauk, kai pati įsimylėsi, kitaip kalbėsi.

– Galbūt.

Tarsi ji galėtų įsimylėti.

Jie priėjo savo spinteles. Meivė pasidėjo striukę ir išsitraukė rytinėms pamokoms reikalingus vadovėlius. Suaimanavo. Pirmą pamoką – fiziką. Mokytojas pasakodavo dalykus, kurių jiems visiškai nereikėjo žinoti, o jo balsas skambėdavo taip monotoniškai, kad užmigdavo net paukščiai už lango.

– Suprantu tavo kančią. – Minhas atsirėmė į spintelę ir dramatiškai susmuko. – Fizika. Kodėl negalime mokytis to, kas iš tikrųjų įdomu ir ko vėliau prireiks darbe?

– Mus taip baudžia, – atsiduso Meivė. – A, tiesa, turime mokytis įvairių dalykų, kad praplėstume horizontą.

Minhas, atsainiai rymodamas prie spintelės, stebėjo Semę, kitoje koridoriaus pusėje vargstančią su ausinėmis.

Meivė puikiai prisiminė tą dieną, kai Minhas atėjo į jų mokyklą. Jam buvo paskirta spintelė prie pat Semės. Draugiška, bendrauti mėgstanti Semė iškart susipažino su naujoku. Netrukus Minhas nustojo drovėtis Meivės ir Semės, susibičiuliavo su mergaitėmis, ir taip susidarė trijulė. Rytai jis stoviniuodavo prie Semės spintelės, norėdamas pasisveikinti, o po pamokų laukdavo jos, kad palinkėtų gero vakaro. Po kiek laiko ėmė nešti jai dovanėles: laukų gėlę, laiškelių, kokį nors skanėstą. Semė džiaugėsi, kad Minhas toks dėmesingas, ir po pusės metų jiedu tapo pora. Tai įvyko prieš dvejus metus.

Meivė kurį laiką jautėsi atstumta. Jai nelabai patiko, kai Minhas prisidėjo prie judviejų, – ji nenorėjo svetimam žmogui pasakotis savo rūpesčių ir paslapčių. Iki tol buvo tik ji ir Semė. Dvejetukas. Semės ir Minho jausmai vis stiprėjo, ir Meivė suvokė, kad kartais jiedu nori pabūti vieni. Porelė ėmė vaikščioti į pasimatymus, Meivė jau rečiau matydavo draugę, kuriai iki tol viską išsipasakodavo, ir dėl to jai buvo skaudu.

Ją slėgė ne tai, kad Semė ir Minhas kartu leidžia laiką. Blogiausia buvo nežinoti, kas vyksta Semės gyvenime. Kai kas nors atsitikdavo, Semė pirmiausia skambindavo Minhui. Neliko bendrų judviejų veiklų, nes Semė viską darydavo su Minhu. Porelė pokštaudavo ir kvatodavosi, o Meivė jų nesuprasdavo. Ji žinojo, kad taip galvoti savanaudiška, kad ne viskas sukasi apie ją, – dėl to pasijusdavo dar ir kalta. Bet labiausiai ją kankino... vienatvė.

Galiausiai ji rimtai ir nuoširdžiai pasikalbėjo su Seme, ir šiai pavyko suderinti meilę ir draugystę. Meivė susidraugavo su Minhu, nors to visiškai nesitikėjo; ji buvo ne iš tų, kurie lengvai atsiveria.

Taip bemažant ją vėl apėmė automobilyje patirtas jausmas.

– Kokios sunkios knygos. – Semė stenėdama priėjo prie jų. – Laimė, klasėje bus du mano mylimiausi žmonės.

Ji taip išsišiepė, kad akys visai susiaurėjo.

– Duok, panėšėsiu!

Minhas ištraukė jai iš rankų knygas, Semė net susverdėjo. Minhas sparčiai nužygiavo tolyn, o Semė jį nusivijo.

– Ei, nereikėjo... Gerai jau. – Ji atsiduso, matydama, kad Minhas nė neketina sustoti.

Meivė nusekė paskui juos. Minhas ėjo pasišokinėdamas, ir kiti mokiniai keistai šnairavo į jį.

– Kvailiukas, – nusijuokė Meivė.

Semė įsikibo jai į parankę ir linktelėjo galva.

– Taip, bet *mano* kvailiukas. Beje, vakar sukūriau kai ką gražaus! Nori, parodysiu?

Meivei iškart pasitaisė nuotaika. Semė labai mėgo tapyti ir jos paveikslai buvo tikrai gražūs. Žiūrint į juos Meivei kildavo įvairiausių jausmų.

– Žinoma, – patikino ji.

Semė išsitraukė telefoną ir peržvelgė nuotraukas.

– Štai.

Meivė paėmė iš jos mobilųjį ir išžiūrėjo į paveikslą. Šis buvo niūresnis už kitus Semės kūrinis, bet toks pat gražus. Tamsiame fone buvo matyti kalva, šalia jos degantis laužas ir prie laužo sėdinčių žmonių siluetai. Aplinkui šviesesnėmis spalvomis buvo nutapyti įstabūs medžiai, upė ir įvairiausi gyvūnai. Linksmi, judrūs žvėrys buvo tikra priešybė tamsiomis, ramiomis spalvomis

atvaizduotiems žmonėms ir jų aplinkai. Meivei pasidingojo, kad paveikslas ją kviečia, sakydamas: „Netgi nykiausioje sąmonėje skraido ryškiaspalviai drugeliai.“

Semei visada pavykdavo giliai sujaudinti Meivę. Ji tai žinojo, todėl savo paveikslus rodydavo tada, kai aplink nebūdavo kitų žmonių.

– Nuostabu. Kaip tau tai pavyksta?

Semė patraukė pečiaais.

– Tiesiog sėdžiu ir tapau tai, ką jaučiu.

Nežinia, ar Semė, sėsdamasi tapyti, jautėsi taip pat kaip Meivė, bet Semė buvo jautri mergina ir menas jai padėdavo nuraminti protą.

– Norėčiau pasikabinti jį virš lovos ir kas vakarą žiūrėti, – tarė Meivė.

Semė nusišypsojo, be abejo, pradžiuginta komplimento.

– Ačiū. Niekada iš anksto nežinau, kas išeis. Džiaugiuosi, kad ir šįkart pavyko.

Meivė pamanė, kad nenustebtų, jei Semė nuspręstų studijuoti dailę.